



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce S.V.**, zastoupeného *JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Plzeň, Nám. Republiky 2*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. srpna 2012 čj. DSH/11199/12

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

S.V., (dále jen „žalobce“) se žalobou ze dne 28.8.2012 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) vyhotoveného dne 21.8.2012 pod č.j. DSH/11199/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“) ze dne 22.6.2012 č.j. MMP/146179/12 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 20.2.2012 v době okolo 11:05 hod. v Plzni, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Citroën C5, RZ:..., při jízdě na křižovatce pozemních komunikací ulic Studentská x Krašovská, držel za jízdy v ruce telefonní přístroj.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl pro nezákonnost a tvrdil, že jím byl zkrácen na svých subjektivních právech v důsledku porušení základních zásad činnosti správních orgánů v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, přesněji řečeno, byl zkrácen na

právu na spravedlivý proces zaručeném článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listiny*“), a to způsobem dále popsáním.

V prvním žalobním bodu žalobce tvrdil, že byl žalovaným zkrácen na právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí magistrátu vydaného v řízení, ve kterém nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

V důvodech žalobního bodu uvedl, že se měl dle magistrátu přestupku dopustit tím, že při jízdě motorovým vozidlem držel v ruce telefonní přístroj. Tuto skutečnost mají správní orgány za prokázanou na základě výpovědi dvou policistů, kteří měli přestupek zjistit. Žalobce vypověděl, že se tento údaj nezakládá na pravdě, v ruce držel čokoládu, ze které za jízdy ukusoval. Na potvrzení své výpovědi navrhl výslech svědka, který jednoznačně vyvrací výpovědi policistů a potvrzuje výpověď žalobce. Způsob, kterým svědek svoji výpověď učinil, pak svědčí o jeho věrohodnosti, když naprosto logicky a pochopitelně vyloučil možnost, že by žalobce telefonoval. Uvedl totiž, že sám telefonoval, takže současné telefonování žalobce sice nemůže vyloučit, ale nepokládá to za pravděpodobné, a to i na základě toho, že žalobce toto v době, kdy s ním jezdí (což bývá dost často) nikdy nedělal, ale vždy s vozidlem zastavil. Dále potvrdil i výpověď žalobce ohledně jezení čokolády, neboť uvedl, že si společně zakoupili potraviny, žalobce mezi jiným i čokoládu, a oba jedli za jízdy. Správní orgány výpověď tohoto svědka hodnotily naprosto nesprávně a nelogicky, čímž zatížily řízení vadou, která má za následek nepřezkoumatelnost a tím i nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán totiž na jedné straně výpověď svědka využívá při uznání viny žalobce, kdy odkazuje na to, že kategoricky nevyloučil možnost telefonování žalobce a shoduje se i s policisty ohledně barvy telefonu, ale na druhé straně uvádí, že svědkovi nelze věřit ohledně jezení čokolády žalobcem a nákupu potravin, protože je se žalobcem v přátelském vztahu. Takto nesprávné hodnocení svědčí o nesprávném a zaujatém hodnocení důkazů a způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost celého rozhodnutí. Samozřejmě tím vyvstávají i důvodné pochybnosti o správnosti všech dalších závěrů správních orgánů, na jejichž základě rozhodly o vině žalobce. Ta je tak postavena pouze na výpovědích policistů, kteří tvrdí, že viděli žalobce držet telefon, ale je evidentní, že tuto skutečnost nemohli vidět jistě, zaměnitelnost s tabulkou čokolády je zjevná, nehledě k tomu, že vizuálně možnosti takový kategorický závěr ani neumožňují, zejména také s přihlédnutím k tomu, že se policisté liší v určení barvy mobilu, nejsou schopni popsat další okolnosti kontroly, ale to, že viděli telefon, si pamatují naprosto jasně. K tomu je potřeba uvést, že žalobce má dlouhé vlasy až na ramena, takže pokud by skutečně telefonoval, tj. měl by telefon u ucha, tak by určitě nebylo ani vidět, co má u ucha, a už vůbec by nebyla vidět barva tohoto předmětu. O nesprávnosti rozhodnutí svědčí i skutečnost, že mobil žalobce má světle modrou barvu. Svůj nesouhlas uváděl žalobce již při samotné kontrole. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze tvrzení policistů brát a priori jako věrohodná, neboť policisté mají pochopitelně zájem na tom, aby byl zjištěn a usvědčen pachatel.

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že byl žalovaným zkrácen na svých subjektivních právech tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí magistrátu vydaného v řízení, ve kterém nebyly respektovány základní zásady správního řízení.

K tomuto žalobnímu úvodu blíže uvedl, že správní orgán při svém rozhodování dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů

nevznikaly nedůvodné rozdíly. Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými ve správním řádu. Žalobce ze skutečností uvedených shora má za to, že žalovaný se těmito zásadami neřídil, neboť po zákonném a objektivním posouzení žalobcových námitek měl rozhodnutí magistrátu zrušit. Pokud správní orgán pouze odkazuje na to, že všechno proběhlo řádně, ač tomu tak nebylo, nutně to vzbuzuje pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Pochybnosti o řádném zjištění věci posiluje samo rozhodnutí, které trpí nedostatky shora uvedenými. Také proto ho měl žalovaný zrušit a vrátit magistrátu.

Žalovaný ve vyjádření ke správní žalobě vyhotoveném dne 7.11.2012 hodnotil žalobcovi námitky tak, že nenásvědčují důvodnosti žaloby, a proto navrhl její zamítnutí.

Uvedl dále, že se žalobcovými námitkami se zabýval již v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje. Má za to, že na základě výslechů svědků, policistů, bylo tvrzení žalobce i svědka pana E. vyvráceno a spáchání přestupku žalobcem jednoznačně prokázáno. Poznamenal, že výpovědi jakýchkoliv svědků, policistů, nejsou brány vždy a bezvýhradně jako věrohodné, vždy musí být tyto výpovědi řádně hodnoceny a musí na ně být kladeny při hodnocení tytéž nároky, jako při hodnocení výpovědi jakýchkoliv jiných svědků. V daném případě nemá žalovaný a neměl ani magistrát pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí svědků pprap. V. a nstržm. V. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008, č.j. 1As 64/2008-42, ve kterém soud uvedl, že pokud byl proveden v řízení důkaz svědeckými výpověďmi policistů, kdy tyto byli (i nadále jsou) považovány za věrohodné, pak není zapotřebí dalšího důkazu, např. fotodokumentace, neboť skutečnost, zda osoba drží v ruce hovorové zařízení, je vnímatelná vlastními smysly svědka a není k takovému pozorování zapotřebí zvláštní znalosti či vybavení. Žalovaný rovněž uvedl, že se nelze ztotožnit s tím, že policista by neměl být svědkem nezávislým, nýbrž měl mít zájem na zjištění a usvědčení pachatele. Je zřejmé, že pokud by policisté nepozorovali vlastními smysly skutečnost, že žalobce mobilní telefon v ruce držel, neměli by důvodu se za jeho vozidlem rozjíždět, navíc je zřejmé, že protiprávní jednání žalobce policisté mimo jiné viděli na krátkou vzdálenost, za situace, kdy je vozidlo žalobce míjelo.

Žalovaný konstatoval, že magistrát provedl veškeré potřebné důkazy tak, aby dostál zásadě rovnosti zbraní a zároveň zjistil skutečný stav věci. V daném případě magistrát zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy dostál ust. § 52 i § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Žalovaný také poznamenal, že spolu s magistrátem dostáli všem zásadám správního řízení a nikterak žalobce nekrátili na jeho procesních právech ani na právech zaručených mu Listinou. Uzavřel, že setrvává na svém závěru, že obě rozhodnutí jsou vydána v souladu se zákonem, jsou též i věcně správná a přezkoumatelná.

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že dne 19.3.2012 byl doručen magistrátu spisový materiál Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství Plzeň, dopravního inspektorátu, s oznámením přestupku žalobce dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, spolu s přílohami.

Přípisem ze dne 27.6.2012 oznámil magistrát žalobci zahájení řízení pro výše uvedený přestupek a zároveň jej předvolal k ústnímu projednání přestupku na 24.4.2012. Na stejný den předvolal jako svědky pprap. M.V., nstržm. I.V. a S. E. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 24.4.2012 se k věci vyjádřil žalobce jako obviněný z přestupku, dále byli vyslechnuti svědci M.V. a I.V., policisté vykonávající dne 20.2.2012 v době kolem 11 hodiny dohled nad silničním provozem na vozovce ulice Krašovská, před křižovatkou Krašovská ul. se Studentskou ulicí v Plzni. Podstatný obsah jejich výpovědí je uveden v rozhodnutí magistrátu (str. 2-4) a žalobce tento obsah v žalobě nezpochybňuje.

Vzhledem k tomu, že se nedostavil svědek S.E., bylo nařízeno další ústní jednání na 22.5.2012. Podle úředního záznamu z 22.5.2012 se ústní jednání nekonalo, neboť se k němu bez omluvy nedostavil ani žalobce ani svědek S.E. Magistrát nařídil další jednání na 20.6.2012. Kromě žalobce a jeho zvoleného zástupce se dostavil svědek S.E., který byl vyslechnut. Žalobcem nezpochybněný obsah jeho svědecké výpovědi je uveden na str. 4-5 odůvodnění rozhodnutí magistrátu.

Dne 22.6.2012 vydal magistrát rozhodnutí č.j. MMP/146179/12 s výrokem konstatovaným v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění tohoto rozhodnutí magistrát uvedl: „*Správní orgán hodnotil veškeré nashromážděné listinné podklady s provedenými důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Oznámení přestupku, s nímž korespondují svědecké výpovědi zakročujících policistů, jednoznačně prokazují, že obviněný za jízdy při řízení motorového vozidla držel v levé ruce mobilní telefon, tedy hovorové zařízení. Oba policisté se ve shodě vyjádřili ohledně směru jízdy vozidla obviněného, které odbočovalo do Krašovské ulice proti směru jízdy jejich služebního vozidla a při tomto je míjelo. Dále se shodli v tom, že policejní vozidlo v té době již stálo. Na odbočující a tedy pomalu jedoucí vozidlo obviněného měli tedy dobrý výhled. Dle jejich svědectví navíc obviněný držel mobilní telefon v levé ruce, tedy na straně přivrácené k policejnímu vozidlu. Dle stylu držení telefonu a pohybu úst obviněného oba policisté vyvodili jednoznačný závěr o hovoru obviněného za pomoci mobilního telefonu. Policista popsal mobilní telefon jako černo-stříbrný a policistka V. jako tmavý. Oba policisté také zároveň uvedli, že mobilní telefon v ruce obviněného nemohou blíže popsat, k čemuž správní orgán konstatuje, že toto je s ohledem na malé rozměry telefonu zcela přirozené. K obviněným namítané světlé a modré barvě jeho telefonu správní orgán uvádí, že pokud by obviněný v inkriminované době byl vlastníkem pouze mobilního telefonu světlé barvy, tak se tento policistům při daných světelných podmínkách, kdy jej sledovali přes dvojí zasklení oken vozidel, mohl jevit jako tmavý, případně černý. Navíc jako tmavý popsal telefon i svědek E., předtím než mu obviněný svůj telefon ukázal. Policisté zjistili uvedené skutečnosti v rámci výkonu svých služebních povinností a v řízení nebylo zjištěno, že by měli k obviněnému jakýkoliv vztah nebo zájem na výsledku řízení. Z tohoto důvodu považuje správní orgán jejich výpovědi za věrohodné. Naproti tomu na svědka E. nelze pohlížet jako na zcela nestranného s ohledem na přátelskou vazbu k obviněnému a rovněž na společný majetkový zájem, kdy spolupracovali při koupi vozidla. Přesto svědek E. zcela nevyloučil možnost, že obviněný při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon, neboť dle svého vyjádření počínání obviněného nesledoval, když sám telefonoval. Tvrzení obviněného, že v inkriminované době při řízení vozidla držel v pravé ruce čokoládu, kterou jedl, podpořené vyjádřením svědka E. v tom smyslu, že měli s obviněným ve vozidle cukrovinky a čokoládu, kterou mohl obviněný za jízdy konzumovat, bylo výpověďmi policistů zcela vyvráceno. Správní orgán po posouzení a zvážení*

všech shromážděných důkazů považuje protiprávní jednání obviněného za spolehlivě zjištěné a zdokumentované“.

Odvolání žalobce, obsahující obdobné námitky jako jsou uvedeny v žalobě, žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21.8.2012, č.j. DSH/11199/12, a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil. S odvolacími výtkami problematizujícími hodnocení důkazů magistrátem se žalovaný vypořádal tak, že uvedl, že „...spáchání přestupku bylo odvolateli mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno na základě věrohodných výpovědí policistů pprap. V. a nstržm. V., kdy tito svědci jsou svědky nezávislými, kteří odvolatele osobně neznají, neměli žádný osobní zájem na projednávání věci a toliko ve svých shodných výpovědích popisovali skutečnosti, které jako očití svědci předmětného protiprávního jednání odvolatele pozorovali vlastními smysly při výkonu svých služebních povinností. Zdejší odvolací správní orgán uvádí, že výpovědi těchto svědků jsou ve vzájemném souladu a dále i v souladu s oznámením přestupku (do kterého se odvolatel vyjádřil) i úředním záznamem zpracovaným z předmětné silniční kontroly. Zdejší odvolací správní orgán dále konstatuje, že v rozporu s výpověďmi svědků policistů je výpověď odvolatele (o držení čokolády), kterou však zdejší odvolací správní orgán hodnotil jako účelovou, kdy tato výpověď směřuje ke snaze o vyvinění ze spáchaného přestupku. Zdejší odvolací správní orgán poznamenává, že pokud by odvolatel držel v ruce čokoládu (dle vyjádření v oznámení přestupku ji měl odvolatel držet v pravé ruce), pak by tuto zcela jistě nedržel v téže pozici jako mobilní telefon (u ucha, neboť měl provádět telefonický hovor), nýbrž by tuto držel v ruce před obličejem tak, aby z této mohl ukusovat. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že svědci policisté měli do vozidla dobrý výhled (na vozidle nabyla zatmavená skla), a do vozidla viděli na krátkou vzdálenost, když jejich stojící vozidlo odvolatel míjel, a to nejprve přes čelní sklo svého vozidla a následně přes levé boční sklo služebního vozidla. Policisté též shodně uvedli, že na odvolatele viděli zřetelně, kdy svědek nprap. V. dále uvedl, že odvolatel dle pohybu úst do mobilního telefonu, který držel v levé ruce, hovořil. Zdejší odvolací správní orgán považuje tvrzení odvolatele ohledně držení čokolády za jednoznačně vyvrácené provedeným dokazováním. K výpovědi svědka pana E. zdejší odvolací správní orgán uvádí, že svědek ve své výpovědi nevyvrací výpovědi policistů, nepotvrzuje odvolatelovu verzi děje, toliko uvádí, že děj popsany odvolatelem považuje za možný a jeví se mu jako nepravděpodobné, že by odvolatel telefonoval, což však jen dovozuje, avšak jednoznačně nepotvrzuje. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že výpověď svědka E. tak do věci nepřinesla žádné nové skutečnosti a s ohledem na skutečnost, že se svědek s odvolatelem osobně zná, taktéž nelze vyloučit, že se svou výpovědí snaží odvolateli pomoci v řízení o přestupku, tedy důkazní hodnota jeho svědecké výpovědi je tímto taktéž snížena.“ Žalovaný rovněž konstatoval, že „... svědek E. sice uvedl, že mimo jiné i čokoládu do vozidla nakoupili, avšak neuvádí, že by tuto v dané době odvolatel konzumoval, nýbrž jen odkazuje, že odvolatel mohl něco z nakoupených potravin konzumovat. Výpověď tohoto svědka nelze tedy považovat za potvrzení odvolatelovy verze děje, nýbrž jen o vyjádření nějaké domněnky či možnosti, jak situace mohla probíhat. Zdejší odvolací správní orgán odkazuje na svou argumentaci výše uvedenou, kdy se zabýval hodnocením svědecké výpovědi pana E., kde se plně ztotožňuje se závěry, které zaujal při svém hodnocení této výpovědi správní orgán I. stupně. Zdejší odvolací správní orgán uvádí, že hodnocení svědecké výpovědi svědka E. není nesprávné ani nelogické a nemá taktéž za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť ve správním řízení platí zásada tzv. volného hodnocení důkazů - viz ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, kde je mimo jiné uvedeno, že správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že výpověď svědka pana E.

byla hodnocena jako výpověď se sníženou věrohodností z důvodu přátelského vztahu k odvolateli. Skutečnost, že tento svědek v rámci své výpovědi nebyl schopen věrohodným způsobem vyvrátit či zpochybnit výpovědi svědků policistů (uváděl domněnky, nikoli jím pozorované skutečnosti) však zůstává nezpochybnitelným faktem. Zdejší odvolací správní orgán nepovažuje hodnocení důkazů provedené správním orgánem I. stupně za zaujaté či nesprávné, nýbrž naopak zcela logické a adekvátní. Zdejší odvolací správní orgán uzavírá, že napadené rozhodnutí je v plném rozsahu přezkoumatelné a vydané v souladu se zákonem, neboť správní orgán I. stupně provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (byla dodržena zásada rovnosti zbraní – provedeny důkazy ve prospěch (pan E.) i v neprospěch (policisté) odvolatele, tedy bylo plně respektováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. “ Žalovaný rovněž uvedl, že „...správní orgán I. stupně postupoval v řízení o přestupku v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí vydal na základě dostatečného dokazování, na jehož základě zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zdejší odvolací správní orgán se s jeho závěry ztotožňuje. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že se nelze ztotožnit toliko s tím, že se případný světle modrý mobilní telefon předložený správnímu orgánu I. stupně při ústním jednání mohl jevit policistům jako tmavý či černý. Tento závěr považuje zdejší odvolací správní orgán za spekulaci, avšak konstatuje, že svědci policisté se shodli, že odvolatel držel v ruce v inkriminovanou dobu tmavý mobilní telefon, kde skutečnost, že správnímu orgánu I. stupně předložil odvolatel světle modrý telefon, neznámá, že v předmětnou dobu měl u sebe tentýž telefon. Zdejší odvolací správní orgán odkazuje na svou argumentaci výše uvedenou, tedy, že nelze zaměnit držení mobilního telefonu s držením tabulky čokolády, kdy svědci policisté uvádějí, že odvolatele viděli ze svého vozidla zřetelně a tento držel v levé ruce mobilní telefon. Výhled na protiprávní jednání odvolatele byl svědkům policistům usnadněn tím, že telefon držel odvolatel v ruce, na kterou měli plný výhled (šlo o levou ruku, tedy stranu těla, která byla svědkům plně viditelná). Skutečnost, že si policista pprap. V. již přesně nepamatoval, zda při zastavování vozidla odvolatele zastavili za ním, je v dané věci nepodstatné, neboť služební náplní svědka V. je zejména dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, kdy provádí denně několik silničních kontrol, při nichž řeší případné přestupky řidičů, tedy je zřejmé, že nepodstatné věci si po uplynutí delší doby nemusí již přesně vybavovat a toto nemá vliv na věrohodnost jeho výpovědi. Navíc svědkyně V. uvedla, že zastavili se služebním vozidlem za vozidlem odvolatele, tedy upřesnila jednoznačně, v jaké pozici zůstali stát při kontrole odvolatele, čímž vyjasnila postavení jejich vozidla a potvrdila správnost tvrzení svědka V., byť uvedeného v nejistotě. Ohledně námitky odvolatele týkající se jeho účesu a tím zhoršeného výhledu na věc, kterou drží u hlavy, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že pokud by policisté spolehlivě neviděli, že odvolatel drží mobilní telefon, pak by za jeho vozidlem nevyjížděli a neměli by důvodu jej zastavovat. Vzhledem k tomu, že však toto protiprávní jednání odvolatele svědci policisté spolehlivě viděli na krátkou vzdálenost ze stojícího vozidla na křižovatce, bylo toto jejich pozorování důvodem pro otočení služebního vozidla a zastavení vozidla odvolatele. Zdejší odvolací správní orgán dále poznamenává, že odvolatel měl držet dle svého tvrzení čokoládu v pravé ruce a tuto konzumovat, takový způsob konzumace je však zcela vyloučen a zdejší odvolací správní orgán považuje za absurdní, že by uschováním čokolády pod svůj účes odvolatel riskoval její záměnu s mobilním telefonem. “

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších novel (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu by v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé rozhodla v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l. 35 spisu) i žalovaného (č.l. 22 spisu).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku, jehož základní hmotně právní úpravu pro danou věc obsahoval zákon o silničním provozu ve znění účinném ke dni 20.2.2012 (tj. ve znění účinném od 1.1. do 31.3.2012). Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (dále jen „*přestupkový zákon*“) *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně ...* Podle § 51 přestupkového zákona *není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení*, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování magistrátu, resp. žalovaného.

Žalobce byl v tomto případě uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 v souvislosti s porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podle § 7 odst. 1 zákona o silničním provozu *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Soud předně považuje za nezbytné reagovat na žalobcovu opakovanou námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uplatněnou v prvním žalobním bodu, kterou v obou případech dovozuje z nesprávného hodnocení výpovědi svědka E. To proto, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je esenciálním předpokladem soudního přezkumu. K nepřezkoumatelnosti je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobce (ex offio); tím spíše se jí musí zabývat, je-li explicitně namítána jako v souzeném případě.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze usoudit, že žalobce má na mysli nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.3.2009, č.j. 2 Afs 33/2009-49 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu v tomto rozhodnutí zmiňované jsou dostupné na www.nssoud.cz), uvedl: „Dle ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu či náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný tamtéž pod č. 85 ve svazku č. 8) je povinností soudu rozsudek odůvodnit tak, aby z něj vyplýval vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Porušení této povinnosti vede ve svých důsledcích k porušení základních principů právního státu a práva na spravedlivý proces. Ve stejném duchu se odvíjí i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, a ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 – 93; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Závěry plynoucí z těchto

rozsudků lze shrnout tak, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud z odůvodnění rozsudku není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. To se týká zejména případů, kde jde o argumentaci, na níž leží základ žaloby účastníka a z jeho pohledu jde o argumentaci klíčovou. Pokud k takové argumentaci soud pouze uvede, že je nesprávná, aniž by uvedl, v čem nesprávnost spatřuje, pak je rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nelze ovšem zaměňovat za nesouhlas účastníka se skutkovými závěry a s právním hodnocením věci soudem.“ Ačkoliv předestřený právní názor, se kterým se zdejší soud ztotožňuje, byl vysloven v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i v řízení o žalobě ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí správního orgánu.

Z výše uvedené konstatace podstatné části napadeného rozhodnutí je mimo jakoukoliv pochybnost, že v posuzovaném případě se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů nejedná. Žalobce založil svou obranu v podaném odvolání (stejně jako v žalobě) na tvrzení, že magistrát nesprávně zhodnotil výpověď svědka E., protože podle jeho názoru zmíněný svědek potvrdil žalobcem předestřenou skutkovou verzi reality a navíc hodnocení postrádá logiku, protože na straně jedné využívá magistrát výpověď svědka E. pro uznání viny žalobce, na straně druhé stejnému svědkovi nevěří. Žalovaný se vypořádal s žalobcovou obranou velmi podrobně a v celé šíři, když např. uvedl, že ...*svědek ve své výpovědi nevyvrací výpovědi policistů, nepotvrzuje odvolatelskou verzi děje, toliko uvádí, že děj popsany odvolatelem považuje za možný a jeví se mu jako nepravděpodobné, že by odvolatel telefonoval, což však jen dovozuje, avšak jednoznačně nepotvrzuje... Výpověď tohoto svědka nelze tedy považovat za potvrzení odvolatelské verze děje, nýbrž jen o vyjádření nějaké domněnky či možnosti, jak situace mohla probíhat. Výpověď svědka pana E. byla hodnocena jako výpověď se sníženou věrohodností z důvodu přátelského vztahu k odvolateli. Skutečnost, že tento svědek v rámci své výpovědi nebyl schopen věrohodným způsobem vyvrátit či zpochybnit výpovědi svědků policistů (uváděl domněnky, nikoli jím pozorované skutečnosti) však zůstává nezpochybnitelným faktem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, které otázky považoval žalovaný za rozhodné (zda žalobce držel mobilní telefon či jedl čokoládu) a jaké úvahy jej vedly k učiněným skutkovým a následně právním závěrům. Dostal tak požadavkům formulovaným Ústavním soudem, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá ...vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Žalobce v daném případě nesprávně zaměňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí za nesouhlas se skutkovými závěry a s právním hodnocením věci žalovaným.*

První žalobní bod není důvodný.

Ten je uvozen tvrzením o porušení práva na spravedlivý proces tím, že v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Naproti tomu žalobce neoznačuje žádné důkazy, jejichž provedení bylo nezbytné pro naplnění povinnosti uvedené v § 3 správního řádu (*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.)* a zejména z argumentace vztahující se k prvnímu žalobnímu bodu je evidentní, že ve skutečnosti problematizuje správními orgány provedené hodnocení důkazů a přijatý skutkový závěr.

Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu se dopustí mimo jiné ten, kdo při jízdě vozidlem drží telefonní přístroj.

Nejvyšší správní soud, jak správně zmínil žalovaný, v rozsudku ze dne 24.10.2008, č.j. 1 As 64/2008-42 uvedl, že *„Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.“*

V žalobcově případě policisté nrap. V. a nstržm. V. shodně vypověděli, že žalobce držel v uvedenou dobu a na uvedeném místě při řízení motorového vozidla v levé ruce mobilní telefon. Jejich tvrzení naprosto koresponduje s tím, co uvedli do oznámení přestupku a úředního záznamu o provedené silniční kontrole žalobce, které byly sepsány bezprostředně po spáchání přestupku. Správní orgány obou stupňů neustaly jen na těchto skutečnostech, nýbrž dále důkladně hodnotily, zda policisté vůbec měli možnost spatřit spáchání takového přestupku. Okolnosti, za jakých byla zjištění policistů učiněna (denní doba, vzájemná poloha motorových vozidel, okolnost, že vozidlo policistů na křižovatce nebylo v pohybu, rychlost jízdy žalobcem řízeného vozidla, důvod, pro který se policisté na místě nacházeli, neztmavená skla na vozidle žalobce, držení mobilního telefonu v ruce žalobce, na kterou měli plný výhled, apod.), podle názoru zdejšího soudu stejně jako žalovaného nezavdávají žádné objektivní a reálné možnosti omylu. Míra věrohodnosti výpovědí policistů již z těchto důvodů byla vysoká. Pokud žalobce poukazuje na rozpory ve výpovědích svědků (zejména ohledně barvy mobilního telefonu), zastává soud shodně se správními orgány názor, že jsou v daném případě nepodstatné. Žalovaný navíc v odůvodnění svého rozhodnutí odstranil spekulativní závěr z rozhodnutí magistrátu ohledně barvy mobilního telefonu (viz str. 9 napadeného rozhodnutí) a nahradil jej svým logickým závěrem korespondujícím nejen s výpověďmi policistů, ale také s výpovědí svědka E. Za nezbytné považuje soud dodat, že zákonný požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (resp. provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění takového stavu věci), nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač pro posouzení skutku je nevýznamná (např. jaké všechny potraviny žalobce se svědkem na cestu nakoupili a kdy které konzumovali). Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor (např. zda žalobce držel mobilní telefon černý nebo tmavé barvy apod.), nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata určitého přestupku či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené v § 6 správního řádu. K porušení povinnosti uložené v § 7 odst. 1 zákona o silničním provozu totiž bez ohledu na barvu přístroje dojde vždy, když řidič prokazatelně při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj. Konečně za rozpor mezi výpověďmi svědků nelze považovat ani stav, kdy jeden ze svědků uchová v paměti a při svědecké výpovědi reprodukuje více vjemů než jiný (v tomto případě v jakém pořadí stála vozidla za sebou při kontrole).

Žalobcova verze skutkové reality se od verze policistů diametrálně liší. Žalobce se mylí, pokud je toho názoru, že svědek E. *„...jednoznačně vyvrací výpovědi policistů a potvrzuje výpověď žalobce“*. Uvedený svědek nepotvrzuje ani to, že žalobce v inkriminovanou dobu jedl čokoládu. Výpověď svědka E. má víceméně neutrální

vypovídací hodnotu, protože nevylučuje, avšak současně také nepotvrzuje skutkový děj popsany policisty ale ani skutkovou verzi žalobce (tj. nikomu nepomáhá a nikomu také neškodí). Soud zcela sdílí hodnocení svědecké výpovědi, které prezentoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalobcová obrana, že došlo k záměně telefonu a s pojídáním čokolády, rovněž nemůže obstát. Nejen že ji nepotvrdil svědek E., nýbrž sama o sobě se jeví jako účelová, neboť, jak poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, „...pokud by odvolatel držel v ruce čokoládu (dle vyjádření v oznámení přestupku ji měl odvolatel držet v pravé ruce), pak by tuto zcela jistě nedržel v téže pozici jako mobilní telefon (u ucha, neboť měl provádět telefonický hovor), nýbrž by tuto držel v ruce před obličejem tak, aby z této mohl ukusovat.“ Soud dále neshledal správným tvrzení žalobce, že „Správní orgán totiž na jedné straně výpověď svědka využívá při uznání viny žalobce, kdy odkazuje na to, že kategoricky nevyloučil možnost telefonování žalobce a shoduje se i s policisty ohledně barvy telefonu, ale na druhé straně uvádí, že svědkovi nelze věřit ohledně jezení čokolády žalobcem a nákupu potravin, protože je se žalobcem v přátelském vztahu.“ Žalovaný žalobcovu vinu staví výlučně na shodných výpovědích policistů, což vyjadřuje tak, že „...spáchání přestupku bylo odvolateli mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno na základě věrohodných výpovědí policistů pprap. V. a nstržm. V....“, nikoliv také na výpovědi svědka E., pakliže „...svědek ve své výpovědi nevyvrací výpovědi policistů, nepotvrzuje odvolatelovu verzi děje...“. To ostatně konstatuje sám žalobce úvodem prvního žalobního bodu. Žalovaný dále v žádné části odůvodnění napadeného rozhodnutí nezpochybňoval tvrzení svědka E. o tom, že společně s žalobcem nakoupili potraviny na cestu, včetně čokolády. Svědek E. však v rozporu s tvrzením žalobce v průběhu svědecké výpovědi nikdy netvrdil, že žalobce v inkriminované době držel v ruce a jedl zakoupenou čokoládu. Z výše uvedených důvodů zdejší soud shodně s žalovaným nepovažuje hodnocení svědecké výpovědi svědka E. za nesprávné ani nelogické.

Jak už bylo řečeno, správní orgány obou stupňů mají skutek za prokázaný pouze na základě výpovědi dvou policistů.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, mimo jiné konstatoval: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ V rozsudku ze dne 2.5.2012, č.j. 8 As 100/2011-70, uvedl, že „Nejprve však v obecné rovině zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplýne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 83/2010 - 63). Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody.“

Argumentace žalovaného je s předestřenými právními názory zcela v souladu. Žalovaný a následně ani zdejší soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o

zaujatosti svědků -policistů. Podle obsahu správního spisu i výpovědí žalobce a svědků kontrola probíhala standardním způsobem a bez známek jakékoliv šikany. Sám žalobce v průběhu přestupkového řízení, ba ani v žalobě nic konkrétního, co by naznačovalo možnost, že některý ze zakročujících policistů měl na věci jakýkoliv osobní zájem nebo že by si při provádění kontroly počínal nad rámec svých služebních oprávnění, nezmiňoval. V projednávaném případě tedy nebyl zjištěn konkrétní důvod, pro který by bylo třeba pochybovat o nestrannosti a nezáujatosti policistů vůči žalobci a v důsledku toho o objektivitě a věrohodnosti jejich svědeckých výpovědí, na rozdíl od v předchozím odstavci tohoto rozsudku zmiňovaného případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 83/2010.

Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů.

V posuzované věci proto zdejší soud z důvodů shora předestřených uzavřel, že svědecké výpovědi policistů postačily k prokázání přestupku, pro který byl žalobce uznán vinným.

Jelikož žalobce dovozuje nerespektování jím v žalobě vyjmenovaných základních zásad správního řízení výlučně ze skutečností prezentovaných v prvním žalobním bodu a soud jej shledal nedůvodným, nemohl již z tohoto důvodu naději na úspěch ani druhý žalobní bod.

Provést důkaz napadeným rozhodnutím a rozhodnutím magistrátu, jak požadoval žalobce v žalobě, je pojmově vyloučeno. To proto, že napadené rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím magistrátu jeden celek, je předmětem přezkumu, nikoliv důkazem.

Žalobce nebyl zkrácen na právu na spravedlivý proces ani žalovaným ani magistrátem. Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

Soud pro úplnost dodává, že nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož o žalobě samotné meritorně rozhodl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová